

LES CARTES

Barcelona, 25 de febrer del 2019

Ens situem al barri de Gràcia de la ciutat de Barcelona, en un bar restaurant del carrer d'Astúries, prop de l'estació de metro de Fontana.

Dins estan esmorzant en Miquel, carter de Correus que cobreix aquesta zona, i un veí del barri, en Pere. Després de força temps parlant de taula a taula, un bon dia van decidir seure junts i compartir taula. Taula de marbre com les d'abans, i cadires de fusta, com les de sempre, com les dels casinos o ateneus dels pobles. Sempre la mateixa conversa: si és un dilluns, es parla de futbol mentre hi hagi lliga. La resta de dies, quan no hi ha *Champions*, parlen de com està la ciutat, la manca de civisme, la brutícia al carrer, la gent que va a la seva, els turistes que cerquen hotels inexistents, els joves que no aixequen el cap del mòbil mentre caminen o s'asseuen plegats, etc. Això sí, sempre acaben parlant de l'anomenat Procés, doncs fa dues setmanes que va començar el judici a Madrid contra els Honorables membres del Govern de la Generalitat de Catalunya que va dur el país al referèndum de l'1 d'octubre del 2017, els activistes anomenats *Jordis* (en Jordi Sànchez i en Jordi Cuixart) i la Molt Honorable Presidenta del Parlament, na Carme Forcadell.

En Miquel i en Pere pensen diferent. El carter és independentista i d'esquerres. En canvi en Pere és fill i net dels que van guanyar la guerra civil. Sempre ha mirat una mica per

sobre l'espatlla a en Miquel, però el respecta perquè és educat, els dos ho són de fet. L'escolta i sempre l'acaba adjectivant de somia-truites i bona fe. En Pere és alt i prim, recorda a l'actor David Niven, amb el cabell enrere com engominat vorejant els 65 i prejubilat del sector de la banca. En Miquel té 50 anys, grassonet i de mitjana estatura. Sempre porta gorra malgrat tenir força cabell arriçat. Diu que és pel sol doncs té la pell molt blanca, a diferència d'en Pere que sembla que arribi de fer una travessia amb veler.

Mentre esperen els cafès, en Pere es dirigeix al seu company:

- I què Miquel, encara estàs obsessionat amb aquell veí del carrer de Badia? - li pregunta en Pere.
- No t'ho creuràs però avui li porto una carta del mateix *Buckingham Palace*.
- Què dius ara ! Si l'altre dia em vas dir que n'hi duies una d'Alemanya oi ? del *Bundestag* o quelcom així em vas dir...
- Efectivament. I moltes coses més que no t'he explicat. Fa mesos, anys, que rep moltíssima i curiosa correspondència. A baix, a la sala de classificació, l'hi tenim una safata només per ell sol, quan en una safata hi caben les cartes de més de dues illes de cases.
- Caram ! Això no m'ho havies dit, - li respon en Pere.
- Bé, tampoc havia sortit el tema. No vull que em prenguis per un xafarder i menys a la meva feina.
- No home, Miquel, saps que amb mi hi pots confiar. A veure, cert que no ens coneixem de fa tant de temps, però mai et comprometria i menys amb coses de feina. Ja pressuposo que ets un professional.

- Avui perquè haig de plegar més d'hora però si vols aquest dijous ens tornem a veure aquí i te'n faig cinc cèntims.
- Doncs quedem així Miquel, jo també me'n vaig. Deixa que ja està pagat.
- Gràcies home ! Dijous em toca a mi. Adeu Pere.
- Adeu, fins dijous.

En Miquel es queda acabant d'escurar amb la cullereta el sucre del fons de la tassa de cafè, mentre es mira de reüll la carta del Regne Unit que li porta avui al misteriós veí. El sobre porta l'emblema de *Buckingham Palace*, imprès a l'esquerra i la frase *Royal Mail* a la dreta. La carta queda al damunt de les altres, agafades totes amb una goma elàstica, doncs pel mateix destinatari també n'hi ha de registres civils i de bisbats espanyols.

Què hi deu haver dins aquesta carta de la família reial britànica ? I què hi devia haver l'altre dia en la que li va portar de l'*Elysée* de París, la residència del President de la República Francesa ? Qui serà aquest paio ? Són preguntes que es va fent mentre va direcció al carrer de Badia, cap on viu el seu, diguem-ne, client. Fa molts mesos que rumia diferents possibilitats però no ho havia explicat mai a ningú. Si fos un consol, hipòtesi que havia sostingut primer, no rebria les cartes al seu domicili particular, pensa.... I a més, segurament viuria a la part alta de Barcelona, no en aquest barri que malgrat estar de moda, no deixa de ser popular. I la finca és molt senzilla, segueix cavil·lant en Miquel. I les cartes dels capellans ? Què hi tenen a veure suposant que fos un diplomàtic ? No és capaç de treure'n l'entrellat del misteri que ell mateix s'ha creat.

I el cert és que li coneix la cara doncs alguna vegada li ha dut certificats a casa i ha pogut parlar amb ell. Bé, parlar parlar tampoc. El ritual de sempre de demanar-li el document d'identitat i que signi a la màquina que du. Altres cops li ha portat diners, de girs postals.

Aquest és un altra tema que té en Miquel encuriós. Amb certa freqüència rep xifres de diners que ell li porta a casa o bé el veí s'ha de desplaçar a Correus a cobrar quan no el troba a casa. Cap xifra astronòmica, sempre menys de mil euros.

Un dia que en Miquel era per les oficines de Correus, dalt, el va veure al mostrador de *Western Union* fent una operació. Normalment s'utilitza aquest servei per enviar o rebre diners. Quan va marxar, com hi havia poca gent, no es va poder estar de preguntar a la companya si aquell paio havia enviat o cobrat, i de quin país. La Maria li va respondre que era un secret professional. Però tot seguit va corregir,

- Va Miquel, que fa molts anys que ens coneixem...de Mèxic, ha cobrat de Mèxic, perquè ho vols saber ?
— li demana la Maria.
- No, simple curiositat. És un senyor a qui li porto sempre força cartes... i quines cartes. Si t'expliqués !! – li contesta en Miquel.
- Què vols dir amb quines cartes ? Ara no em deixis així.
- Doncs li envien cartes de cases reials, de Dinamarca, de Bèlgica, de presidències d'arreu del món, de la Índia, fins i tot d'Israel.
- Ostres, quin personatge més interessant !! Està ben relacionat, deu ser un polític...

A la conversa s'afegeixen el Rafa i l'Eva que també el tenen vist doncs amb relativa freqüència envia uns sobres grans, sempre de la mateixa dimensió, d'aquells grocs amb bombolles dins, de format superior a un foli. I a voltes envia un tub de plàstic, d'aquells porta-plànols, telescòpics. Se'n recorden bé perquè sempre l'hi han d'enganxar amb cinta adhesiva l'etiqueta de l'adreça que genera l'impressora de Correus perquè no es desenganxi i caigui durant el trajecte. Eren prop de les dues de la tarda, toca canvi de torn i donen per acabada la conversa fent un gest amb les espatlles cap amunt.

Mentre en Miquel agafa les seves coses de l'armari del vestidor va rumiant: diners de Mèxic, enviaments freqüents de sobres, cartes de jutjats, de registres civils, i el més sorprenent, de primers ministres i cases reials...no entén res.

En Miquel, sempre que ha hagut de portar-li un gir postal o un certificat ha pensat de fer-se venir bé la conversa per preguntar-li a què es dedica. Com aquelles converses d'ascensor que es comença parlant del temps, del trànsit i s'acaba sabent de què treballa i d'on ve el veí. Però quan arriba el moment es talla.

El seu misteriós client tampoc li posa fàcil. Quan truca des de baix sempre triga una mica en respondre i obrir, quan hi és. I un cop a dalt al replà, mai no obre la porta del tot, només un parell de pams escassos per poder donar les dades i agafar l'enviament o els diners. L'excusa són els gats. Diu que en té uns quants i li fa por que s'escapin. De fet no l'enganya doncs sempre n'hi ha un que treu el cap per l'espai de la porta oberta. Malgrat a la bústia de la porteria hi ha el nom d'ell i d'una dona, en Miquel mai ha vist la dona. Sempre obre ell. Pel poc que en Miquel ha vist de l'interior del pis se'n fa la idea d'un pis modern, ben arreglat, de sostres

alts amb bigues a la vista i paret de totxo vist. De refiló ha vist una taula amb un ordinador portàtil. Res més. Està clar que és un pis reformat, pensa en Miquel, no la típica distribució d'aquests pisos antics on en pocs metres quadrats hi ha dos o tres habitacions, alcova, cuina, menjador i lavabo.

Un dia en Marc, així és com s'anomena el nostre enigmàtic personatge, li va demanar què, malgrat potser no estava permès, quan no hi fos, a veure si li podria deixar els certificats o els girs a la seva veïna del davant per estalviar-se així l'haver de desplaçar-se a Correus. Té tota la confiança en ella i ja n'està al corrent. Fins i tot té una còpia del seu DNI. En Miquel va afirmar amb el cap però el va advertir de que si el carter era un altre no ho podria fer, referint-se a que si un dia es trobava un avís per anar a Correus era perquè el carter de torn aquell dia no havia estat ell.

Barcelona, 28 de febrer del 2019

Va arribar dijous i en Miquel es va trobar amb en Pere per esmorzar.

- Com anem Miquel ? Què m'expliques ?
- Res, com sempre, una feina ben rutinària la de carter. Sort que el Barça ens dona alguna alegria. Quin partit dimarts, eh ? al menys els pobres que estan jutjant a Madrid tindran una alegria. Zero a tres ! quin bany !
- Si noi !, fantàstic el Suárez. Au ! el Madrid eliminat de la Copa del Rei.
- Això farà que el Marchena estigui emprenyat. No és bo pel judici...Per cert, t'haig de parlar del paio aquell que et vaig dir –comenta en Miquel.

— Ah sí, digues-me, digues-me, justament havíem quedat que avui m'explicaries més coses. Però primer, demanem.

En Pere es demana una tapeta de truita de patata i ceba, unes llesquetes de pa amb tomàquet i una copa de vi negre, mentre que en Miquel menjarà un entrepà petit de fuet i una cervesa sense alcohol. De fet ja havia esmorzat abans d'entrar a treballar a les set del matí però molt poc. Tant d'hora només li entra un cafè amb llet i una magdalena.

- Com em vas dir que es deia ? O no m'ho vas dir ?
- No t'ho vaig, es diu Marc Gual de Vilarasa i Clarió.
- Carai, sembla un comte, un noble, ha, ha, ha! Amb aquest cognom compost segur que és dels meus ! Ha, ha, ha! – contesta rient en Pere.
- Doncs no et dic que no. Segur que fa els mateixos tripijocs que feu vosaltres, fer servir els contactes, les influències per treure'n un profit.
- Ei ei, què té de dolent endur-te uns diners de comissió mentre no els robis ni facis mal a ningú ? Per què ho dius això ? Què has descobert ara ? – li demana en Pere.
- Doncs he descobert que sovint rep diners que li envien des de Mèxic, - diu en Miquel -. Sempre de Mèxic i alguna vegada d'Argentina.
- Bé, potser hi té algun parent. Potser no és dels meus i resulta que és el típic descendent de republicans exiliats durant la guerra civil. Qui sap !
- Home doncs....vist així, no ho havia pensat, veus ? Però no, no pot ser. Perquè ell també hi envia sobres i en ocasions tubs de plàstic, com si enviés plànols o làmines.

- Doncs negocis, home, negocis. La gent s'espavila - li argumenta en Pere -. Mira, pels joves el món s'ha quedat petit. Avui dia no vol dir res relacionar-te o fer negocis amb Àsia o Amèrica. Les comunicacions ens ho han apropiat tot i les distàncies ja no existeixen.
- Doncs si és així, per què no envia els documents i els plànols escanejats per correu electrònic ? Més senzill i econòmic, no ? Ja t'ho diré jo el perquè: perquè això deixa rastre i es pot detectar, piratejar, esborrar, manipular. En canvi l'enviament a l'antiga, com abans, ningú veu el que hi ha dins, només el que ho rep.
- Doncs ara que ho dius...però deixa't estar de misteris. Qui t'ha dit que són plànols ? Potser és un fotògraf professional i treballa de *freelance* per alguna agència o varies.
- No sé, no sé. No n'estic convençut.
- De què ? - li pregunta en Pere.
- De que sigui aigua clara aquest paio.
- Doncs digues-me què tens més ? Va... - li suplica en Pere.
- Et sembla poc que rebi potser cada dues setmanes una carta de la presidència d'un país o d'una casa reial ? Cartes de registres civils, bisbats, d'ajuntaments francesos... que fins hi tot n'hi vaig portar una del Vaticà !! - li exclama en Miquel.
- Apa !, Del Vaticà ?? A veure si serà un peix gros de l'Opus...ha, ha, ha! O un religiós que ha penjat els hàbits...quina edat aparenta ?
- Què et diré jo...uns quaranta llargs, amb gairebé tot el cabell i els costats canosos. Ara que ho dius sí que fa pinta de mossèn. Però no, a la bústia hi ha el nom

d'una dona també. Però és clar, potser és per dissimular doncs jo no l'he vist mai... Saps ? un dia que ell no hi sigui m'ho faré venir bé per xafardejar una mica amb la veïna que té al davant.

— Estàs ben grillat Miquel, perdona que t'ho digui i no t'ofenguis ! - li contesta en Pere -. Has de sortir d'aquesta obsessió que tens.

— Ostres, calla ! Mira-te'l ! Ara passa pel davant. Anem a seguir-lo – suggereix en Miquel.

— Però que estàs boig ??

S'acaben d'un glop el cafè i el tallat que s'havien demanat. En Miquel ja havia pagat abans quan s'havia aixecat per anar al lavabo. Surten al carrer i el veuen caminar decidit en direcció al carrer Gran de Gràcia. A l'arribar a la bústia groga que hi ha treu uns sobres de la butxaca interior de l'americana i els diposita dins la bústia, entrant-hi també la mà, com assegurant-se de que cauen dins. En Miquel mentre ho veu li explica a en Pere que de vegades les cartes es queden dalt en una lleixa que forma l'estructura metàl·lica per dins la bústia, i no cauen a baix. Ell s'hi ha trobat de vegades i entén el gest que ha fet en Marc, que seguidament enfila Gran de Gràcia amunt. Entra en un estanc i els dos perseguïdors no poden evitar de fer el mateix, tot i que es queden en un racó omplint una butlleta d'apostes per dissimular mentre escolten a en Marc. En Miquel també li fa cosa que el reconegui. En Marc compra segells per enviaments nacionals i internacionals i quan ja ha pagat i va a sortir es fa enrere doncs havia oblidat una cosa. En Miquel i en Pere no s'havien mogut del lloc. En Marc compra també tinta blava, de la casa *Pelikan*, demana. Un cop en Marc ja ha marxat ells paguen l'aposta i en Miquel es queda el resguard.

- Has vist que ha comprat tinta per un segell ? - demana en Miquel a en Pere -. Qui fa servir segells o tampons avui dia ? Bé, sí, nosaltres a Correus, rumia en Miquel.
- O qualsevol empresa o gestoria, coi ! – exclama en Pere.
- Si, és clar, o llocs oficials..., però un particular ?
- I tu què saps si és per ús particular o té una empresa ? O dues o tres ? estàs al·lucinant, de debò ! A veure si ens toca aquesta 6/49 i et pots prejubil·lar i marxar de la ciutat, que la contaminació t'està afectant al cervell.

S'han fixat com anava vestit el seu personatge: camisa a ratlles blanques i blaves, americana blau marí, pantalons grisos de vestir i sabates d'una sivella marrons de pell. Elegant, clàssic.

- Ho veus com deu ser un empresari ? O potser un funcionari d'alguna ambaixada o consolat ? – li replica en Pere a en Miquel.
- Doncs si és així, què hi tenen a veure les cartes dels bisbats i arxius ? I perquè no és a la feina ?
- També es veritat... Potser està malalt, està de baixa – contesta en Pere.
- Ja t'ho dic jo que aquest paio no és aigua clara. Ningú diposita cartes a una bústia avui en dia. Les empreses tenen màquines de franquejar pròpies i la gent no s'escriu cartes com fa cinquanta anys. I si tens un càrrec important, segur que hi haurà algú que tirarà les cartes per tu, no ?
- Potser és un nostàlgic, un romàntic, i són cartes d'amor...ha, ha, ha!

- Si, tu ves-te'n enfotent – contesta molest en Miquel -. Que un dia no el veiem als diaris o a la tele !
- Desitjo que per bé, no fotis ! Va, no t'emprenyis – respon en Pere -. Cap on vas ara ? Amunt o avall ?
- Vaig avall.
- Doncs jo amunt que avui vaig a dinar a casa la meva filla que no sé què m'ha d'explicar del seu promès.
- Bé doncs, ja ens veurem un altra dia. I ja m'explicaràs coses de la teva filla. Mai me n'havies dit res que tenies una filla. Bé, no t'entretinc més. Adeu.
- Adeu Miquel.

En Miquel té una vida poc variada. Fa el torn de matí a l'oficina de Correus del carrer Gran de Gràcia, repartint al carrer, i algun cop si ha calgut s'ha quedat a fer hores a la tarda, al departament de classificació. Viu sol en un pis del barri de Vallcarca. Un pis de lloguer que va haver de buscar quan es va separar de la seva dona ara fa uns cinc anys. Millor dit, ella es va separar d'ell. No tenen fills. En Miquel és molt futboler i ho segueix tot: la lliga nacional i les lligues internacionals, les lligues de segona i tercera, les classes inferiors catalanes. Ho sap tot, i és soci de l'Europa. Ho era del Barça de més jove però es va vendre el seient quan va necessitar diners. De tant en tant té alguna companyia però res estable, ja li va bé així. Diu que no es vol tornar a lligar de per vida. De tant en tant va a reunions locals de l'Assemblea Nacional de Catalunya (ANC) i d'Òmnium Cultural, doncs també segueix de forma més o menys activa l'anomenat Procés que està travessant Catalunya. Justament aquest dissabte 16 de març anirà a Madrid en autocar a la manifestació a favor dels presos polítics.

Després de la xerrada amb en Pere i altres distraccions sembla que li ha baixat aquella obsessió que tenia, diguem-